

Global Strike

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

Vuurland

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtspel

Geen genade

Global strike

www.boekerij.nl

Chris Ryan

Global strike

*John Porter en John Bald moeten een voormalig
MI6-agent vinden. Vóór de Russen dat doen.*

ISBN 978-90-225-9035-5
ISBN 978-94-023-1520-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Global Strike*
Vertaling: Marieke van Muijden en Jan van den Berg
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Roy Bishop, Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Chris Ryan
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Je moet me helpen.’

In zijn kantoor op de derde verdieping van de Britse ambassade in Washington DC ging Terence Cooper met een schok rechtop zitten en greep de telefoon steviger beet. Onmiddellijk herkende hij de stem aan de andere kant van de lijn. Ze hadden meer dan twintig jaar samengewerkt bij MI6, vaak in hetzelfde team in dezelfde duistere, vijandelijke uithoek van de wereld. Dat was heel lang geleden, dacht Cooper.

‘Charles?’ Hij fluisterde bijna. ‘Ben jij dat? Wat is...’

‘Geen tijd,’ onderbrak Charles Street hem. ‘Luister. Volgens mij ben ik iets op het spoor. Iets groots.’

Cooper zweeg. Zijn hoofd tolde van de vragen. Hij vroeg zich af wat Street de afgelopen zes jaar had uitgespookt. Waar hij nu woonde. Of hij ooit was hertrouwd. Toen viel het hem op hoe gespannen zijn vriend klonk en hij besloot dat de koetjes en kalfjes konden wachten.

‘Hoe groot precies?’ vroeg hij.

‘Op een schaal van een tot tien? Gevalletje atoombom.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Anders had ik je niet gebeld.’ Even zweeg Street. ‘Ik heb je hulp nodig, Terry.’

‘Zit je in de problemen?’

‘Nee,’ antwoordde Street. ‘Nog niet. Maar het is te belangrijk om het voor mezelf te houden. Ik heb een paar extra ogen nodig en ik weet niet wie ik anders moet vragen. Jij weet nog steeds wat er gaande is bij Vauxhall. Ik heb je advies nodig.’

Cooper draaide zijn aanzienlijke lijf in de leren directeursstoel. ‘Ik neem aan dat je wat je dan ook zoal hebt ontdekt niet door de telefoon wilt bespreken.’

‘Nee.’

‘Dan moeten we elkaar treffen. Als je weer in de stad bent, goed, makker?’

‘Ik ben in de stad,’ zei Street. ‘Mijn vliegtuig is gisteravond geland.’

‘Had dat dan gezegd.’

‘Doe ik nu toch. Wat ben je aan het doen?’

‘Niets wat niet kan wachten. Niet voor een oude vriend.’

‘Ik ben er over een half uur,’ zei Street.

Achtentwintig minuten later stapte Charles Street vanuit de gehuurde Toyota Corolla de drukkende julihitte van Washington in. Hij graaide de bruine A4-envelop van de passagiersstoel, drukte met de afstandsbediening de auto op slot en liep naar Observatory Circle. Honderd meter verderop, op het oostelijke terrein van de Britse ambassade, stond het belangrijkste bewakershuisje. De lucht was zo heet en zwaar dat hij het gevoel had door moeras te waden. Zomer in Washington, dacht Street.

Dat kloteweer.

Langs het bewakershuisje liep één rijstrook naar de parkeerplaats van de ambassade. De oprit was versterkt met een rood-witte slagboom, een knipperend verkeerslicht en een hele rij stoptekens. Daarachter bevond zich op een hydraulisch platform een automatische wegblokkade, bedoeld om voertuigen direct tot staan te brengen. Street liep naar het bewakershuisje en gaf de wachtcommandant binnen zijn paspoort. De kerel keek hem vorsend aan en bekeek zijn identiteitsbewijs met veel omhaal, alsof hij net belangrijke informatie had ontvangen dat is grijzende, blanke mannen van in de vijftig in een goedkoop pak op pad had gestuurd om mensen te rekruteren. Hij vergeleek de naam van Street met iets op zijn computerscherm. Een lijst van bezoekers met toestemming, gokte Street. Toen gaf de bewaker hem zijn paspoort terug en liet hem met een grom en een handgebaar door.

Recht voor Street rees het ambassadegebouw op, een rechthoekig brok van beton en glas met zeven verdiepingen. Het leek wel het regio-kantoor van een groot accountantsbedrijf. Een latere architectonische toevoeging. De meeste langslappende toeristen associeerden de Britse ambassade met de woning van de ambassadeur, het georgiaanse huis met uitzicht op Massachusetts Avenue, maar Street wist dat het diep in het noordwestelijk deel van de grauwe kanselarij echt gebeurde. Achter die muren waren tientallen ambassademedewerkers hard aan het werk; ze volgden informanten, hielden safehouses in de gaten en gaven informatie door aan het brein van MI6. Dat wist Street allemaal omdat hij ooit zelf in dat gebouw had gewerkt.

Toen ik nog een carrière had.

Voor alles naar de verdoemenis ging.

Direct na de universiteit had hij zich bij MI6 – of Six, zoals ze ook wel zeiden – aangesloten en de eerste jaren had hij als analist in Washington doorgebracht, voor hij naar Moskou werd uitgezonden. Daar was Street langzaam maar zeker opgeklommen en uiteindelijk halverwege de jaren negentig hoofd van het bureau in Rusland geworden. Destijds was hij de rijzende ster van Vauxhall, voorbestemd om op een dag directeur van MI6 te worden. Toen viel de bodem uit zijn bestaan.

In een achterafstraatje van Moskou waren twee geheim agenten dood gevonden nadat ze waren ontmaskerd. Er werd een intern onderzoek ingesteld en Street was lang en grondig onder de loep genomen. Destijds had hij een verhouding met een van zijn plaatselijke informanten en hoewel er niets bewezen kon worden, waren er geruchten dat die informant het lek was. Geruchten die sterk genoeg waren om Streets carrière te laten ontsporen. Een half jaar later zat hij zonder werk. Sindsdien had hij zijn tijd in de wildernis doorgebracht. Af en toe deed hij wat contractwerk voor particuliere beveiligingsfirma's, stelde hij met behulp van zijn slinkende poel Russische contacten rapporten op. Maar tegenwoordig belden mensen hem nog maar zelden terug. Charles Street, voormalig hoogvlieger bij MI6, was oud nieuws.

Hij baande zich een weg naar de ingang, liep langs een rode siertele-

fooncel en ging de cryogeenkoue receptie binnen. Vanbinnen was de ambassade ingericht als een callcenter uit de late jaren negentig. Alles ademde eentonigheid, functionaliteit en zakelijkheid. De muren hadden de kleur van roestvrij staal. Net als de vloer. Het meubilair was blokkig en leek alleen uit beigetinten te bestaan.

Street gaf de receptionist zijn naam en kreeg een sleutelkoord met bezoekerspas. Een magere kerel met een mannenknot scande zijn pasje bij het hekje en samen namen ze de lift naar de derde verdieping. Knot ging hem voor door een aantal op elkaar lijkende gangen. Overal lag dezelfde versleten vloerbedekking en hingen dezelfde fletse paneellampen.

Ze kwamen bij een matglazen wand met een grijze kantoordeur en een eenvoudig naambordje boven de chromen deurkruk.

TERENCE J. COOPER, CULTUURATTACHÉ, stond erop.

Knot knikte en vertrok.

Street bleef op de gang staan om zichzelf wat op te kalefateren. Niet makkelijk als je er verrot uitzag. Hij trok zijn stropdas recht, rommelde met zijn kraag en veegde wat vuil van zijn revers. Toen klopte hij twee keer op de deur. Even bleef het stil en toen riep een stem van de andere kant: 'Binnen.'

Street haalde diep adem en ging het kantoor binnen van de vriend die hij zes jaar niet had gezien.

De ruimte was al even saai als de rest van het gebouw. In het midden stond een simpel wit bureau, met rechts daarvan een metalen boekenplank aan de muur. Links een raam met uitzicht op het groene terrein van de US Naval Observatory. Naast het raam stond een vlaggenstok met een vale Britse vlag eraan. Het leek meer op het kantoor van een dorpsadvocaat dan dat van de hoogste MI6-medewerker in Amerika.

Op het bureau stonden de gebruikelijke familiefoto's. Street zag er een van Cooper met zijn vrouw en twee tienerzonen, genomen bij de Grand Canyon. Naast het gezinskiekje viel een oude foto hem op. Een vervaagd prentje van Street en Cooper tijdens een visuitje, twintig jaar geleden. Ze stonden op een heldere zomerdag naast een meer; Cooper keek glimlachend toe terwijl Street zijn vangst triomfantelijk omhoog-

hield. Street was aangenaam verrast en ontroerd dat zijn oude vriend de foto niet alleen had bewaard, maar ook openlijk had neergezet.

Terry Cooper stond op uit zijn directeursstoel en spreidde ter begroeting zijn armen. Op zijn doorgroefde gezicht verscheen een brede, hartelijke en oprechte glimlach. Er was geen ongemakkelijke aarzeling tussen de mannen. Geen inleiding. Ze liepen gewoon naar elkaar toe, bleven voor het bureau staan en omhelsden elkaar stevig. Toen deed Cooper een stap achteruit.

‘Charles.’

‘Terry.’

‘Jezus, jongen. Hoelang is dat nou geleden?’

‘Te lang.’

Cooper knikte. ‘Je ziet er goed uit.’

Street wist dat dat niet waar was. Hij had er al lange tijd niet meer enigszins goed uitgezien. Niet meer sinds hij bij de veiligheidsdienst weg was, al meer dan tien jaar. Zijn pak glansde zo erg dat het wel uit oude vuilniszakken vervaardigd leek te zijn. Zijn bruinleren brogues zaten vol schaafplekken. Zijn dunner wordende bruine haar was op de slechtst mogelijke manier over een kale plek gekamd. Hij zag eruit als een kerel met wie het bergafwaarts ging en die zich vastklampte aan zijn laatste restje waardigheid.

Zo gaat dat dus als Vauxhall je eruit werkt, dacht Street bitter. Tweeëntwintig jaar bij MI6 en daar had hij alleen maar een beroerd pensioen en een verloederde flat aan de rand van Willesden Green aan overgehouden.

Ik kan net zo goed een bordje met WANHOPIGE EX-SPION om mijn nek hangen.

Eén blik op Cooper en Street wist dat het met zijn voormalige collega de andere kant op was gegaan. Bergopwaarts. Zijn pak leek op maat te zijn gemaakt. Zijn schoenen waren tot op de laatste centimeter gepeetst. Zijn grijze haar zat stijlvol door elkaar en zijn gebeeldhouwde kaak was zo vierkant dat je er hout mee had kunnen hakken. In zijn ogen lag een staalharde blik. Cooper zag eruit als de playboyzoon van

een ouder wordende multimiljonair, die zich opmaakt om het familiebedrijf over te nemen.

Dat alles verbaasde Street niets. Terwijl hij druk bezig was zijn carrière om zeep te helpen door met Russische informanten te rotzooien, had Cooper zijn handen schoon gehouden. Hij was niet de meest getalenteerde agent bij Vauxhall, maar hij paste uitstekend bij het nieuwe, gladde, zakelijke imago van de veiligheidsdienst. Cooper had het spel eerlijk gespeeld, zich nergens mee bemoeid en zich aan de regels gehouden. Achttien maanden geleden was hij beloond met bevordering tot hoofd van MI6-operaties in Amerika en werkte hij onder diplomatieke dekmantel bij de ambassade. Nu werd er zelfs gezegd dat hij het op een dag wel eens tot directeur zou kunnen schoppen.

En daarom draagt Cooper een pak van duizend dollar en zie jij eruit als een kantoorloopjongen, dacht Street. *Omdat hij zich aan de regels heeft gehouden, terwijl jij ze tot de laatste letter aan je laars hebt gelapt.*

Cooper propte een stukje nicotinekauwgom in zijn mond en gebarde naar de praktische stoel tegenover zijn bureau.

‘Ga zitten, Charles. Water? Groene thee? Ik zou je graag wat sterkers aanbieden, maar ik drink tegenwoordig niet meer. Bij dit werk moet je je kop erbij houden,’ zei hij met een ironische grijns.

Bij die laatste opmerking glimlachte Street. Een grapje tussen hen. Dat zei hun oude baas bij Vauxhall altijd, wat steevast leidde tot een ten hemel geslagen blik van Cooper of een van de andere jonge medewerkers.

‘Met mij alles best,’ zei Street. ‘Hoe is het met je gezin?’

‘Prima, prima,’ antwoordde Cooper haastig. ‘Stephen gaat volgende maand studeren, serieus. Aan Durham.’

‘Het gaat hard.’

‘Inderdaad. Je krijgt de groeten van Anna trouwens. Je moet echt eens komen eten.’

‘Dat zou ik leuk vinden.’

Street ging tegenover zijn oude vriend zitten. Hij zag dat er aan de muur achter het bureau een aantal ingelijste afbeeldingen hingen. De meeste waren krantenknipsels waarop Cooper verschillende hoogwaar-

digheidsbekleders de hand schudde: een voormalige Amerikaanse president, de vrouw van de Britse premier, een oudere Indiase magnaat. Allemaal vertelden ze hetzelfde verhaal. Een kerel in de bloei van zijn leven, die al zijn doelen behaalde. Hij keek vooruit en niet achterom.

Street ging gemakkelijk zitten en legde de envelop pontificaal op zijn schoot. Even keek Cooper ernaar, voor hij zijn blik op de voormalig agent richtte. Zijn ogen stonden bezorgd, zag Street, alsof hij ergens over inzat.

Of misschien zie ik er gewoon slechter uit dan ik dacht.

‘Je had moeten zeggen dat je in de stad zou zijn,’ zei Cooper. ‘Als ik het had geweten, had ik wat tijd vrijgemaakt. Dan was er zelfs wel tijd geweest om te gaan vissen, weet je.’

Street glimlachte flauwtjes. ‘Ik merk dat die enorme meerval die ik heb gevangen je nog steeds niet lekker zit.’

Cooper schudde zijn hoofd. ‘Vijfenvestig kilo. Ik snap nog niet hoe je dat ding ooit hebt kunnen binnenhalen.’

‘Ik had mazzel. Dat was alles.’

‘Bestaat niet. Je viste beter dan ik, Charles. Dat is altijd al zo geweest.’

Nu heb ik niet zo veel mazzel meer, dacht Street.

‘Ik denk dat ik rond zes uur wel klaar ben,’ ging Cooper met een blik op zijn smartwatch verder. ‘Daarna kunnen we echt bijpraten, kerel. In de buurt van Dupont Circle zit een nieuwe dakbar waar je verdomd goede *Old-Fashioned* kunt krijgen.’

‘Klinkt goed,’ antwoordde Street, die al nerveus werd bij de gedachte aan een paar rondjes veel te dure cocktails.

‘Maar je was hier niet om visherinneringen op te halen, of wel soms?’ vroeg Cooper terwijl hij met zijn ogen naar de envelop op Streets schoot wees.

Street schudde zijn hoofd. ‘Ik zal ter zake komen. Ik werk freelance voor een klein bedrijf hier in Washington, waarvoor ik briefings opstel over onze Russische vrienden. Varangian Risk Assessment.’

‘Die ken ik wel. Een particulier beveiligingsbedrijf in Alexandria. Klein, maar respectabel.’

‘Precies.’

Cooper fronste. ‘Wanneer ben je begonnen?’

‘Een paar maanden geleden.’

‘Je bedoelt dat je al die tijd al in de stad was?’

Street schudde zijn hoofd. ‘Alleen voor een paar informatiebijeenkomsten. Een dag of twee, hier en daar. Ik zou je hebben gebeld, maar er was geen pauze tussen de vergaderingen.’

En ik schaamde me te erg om je onder ogen te komen. Om een van mijn beste makkers te laten zien hoe diep ik ben gezonken.

‘Dat begrijp ik.’ Cooper glimlachte vriendelijk. ‘Nou, ik ben blij te horen dat je werk hebt gevonden. Na alles wat er is gebeurd.’

Street haalde alleen maar zijn schouders op. ‘Het brengt brood op de plank.’

Amper, dacht hij.

‘Wat voor werk moet je doen?’

‘Maandelijkse rapporten maken over hoe het er met de Russische veiligheidsdiensten voor staat. De FSB, de GRU, de buitenlandse inlichtingendienst. De gebruikelijke tegenstanders.’

‘Mag ik weten wie de cliënt van Varangian is?’

‘Dat is Big Oil. Die zijn geïnteresseerd in alles wat mogelijk van invloed is op hun belangen in Rusland. Corruptie, buitenlandse staatsburgers die in de gaten worden gehouden, strategiewijzigingen, dat werk.’

‘Heb je nog contacten in Moskou?’

Er klonk duidelijk verbazing door in Coopers stem.

‘Een paar. Hier en daar.’

‘Wat heeft dat allemaal te maken met waar je het aan de telefoon over had?’

‘Een paar weken geleden heeft een van mijn oude bronnen contact met me opgenomen. Zei dat hij informatie had over FSB-activiteiten waar ik van op de hoogte moest zijn. Ik dacht dat het wel van belang kon zijn voor mijn werk dus spraken we iets af.’

‘In Rusland?’

‘Londen.’

‘Wie is het?’

‘Dat kan ik niet zeggen. Ik heb gezworen zijn identiteit te beschermen. Hij is bang voor represailles.’

Langzaam knikte Cooper. ‘Oké. Ga door.’

‘We hebben elkaar een paar uur gesproken. Hij heeft me het een en ander verteld dat relevant was voor mijn betaalmeesters bij Varangian.’ Street zweeg even. ‘En het een en ander dat dat niet is.’

‘Nu kan ik je geloof ik niet volgen, Charles.’

Onzeker wierp Street een blik op de envelop, alsof hij overwoog of hij de inhoud wel wilde delen. Hij wist dat hij een groot risico nam. *Maar als ik mijn oude makker niet kan vertrouwen, wie dan wel?* Toen waagde hij de sprong en schoof het poststuk over het bureau.

Cooper staaarde naar de envelop, maar pakte hem niet. Alsof die misschien antrax bevatte. ‘Wat is dat?’

‘Een geprinte versie van mijn nieuwste rapport.’

‘Oké,’ zei Cooper. Nog steeds pakte hij de envelop niet.

‘In het rapport staat alles wat mijn bron me heeft verteld. Het meeste daarvan is van belang voor Varangian. Maar er staat nog iets in. En het leek me goed dat eerst onder jouw aandacht te brengen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Kijk zelf maar.’

Cooper boog zich naar voren, pakte de envelop op en trok de losse flap open. Hij haalde er een stapeltje papier uit, een stuk of dertig pagina’s, in de linkerbovenhoek bij elkaar gehouden door een paar nietjes.

Het was goedkoop papier en op de bovenste pagina stond in vette letters de kop **VERTROUWELIJK / GEVOELIGE BRONNEN**, met daaronder de titel **INFORMATIESAMENVATTING OPGESTELD VOOR VARANGIAN RISK ASSESSMENT INC.**

Daaronder stonden met dubbele regelafstand een paar punten onder elkaar. Cooper scande ze met het getrainde oog van iemand die in zijn loopbaan duizenden van dit soort rapporten heeft gelezen.

De eerste twee punten hadden te maken met een bijeenkomst tussen de hoofden van diverse maffiabendes en de directeur van de FSB. De

onbekende bron speculeerde dat Rusland criminele bendes rekruteerde voor het omleggen van zijn buitenlandse vijanden. In de punten drie en vier werd een gerucht herhaald dat Cooper al eerder had gehoord over een interne machtsstrijd binnen het Kremlin. Blijkbaar was een aantal conservatieven er niet blij mee dat de president de terroristische aanslag op de metro in Sint-Petersburg een maand eerder niet had kunnen voorkomen, en zoals gewoonlijk werd er weer over een zuivering gesproken.

Het vijfde punt was met een markeerstift felgroen gemaakt.

Cooper liet zijn ogen over de regels gaan. Hij stopte en voelde zijn hart een slag overslaan. Nogmaals nam hij de tekst door, langzamer nu. Toen keek hij naar Street en slikte.

‘Christus,’ zei hij, ‘godsjezus christus.’

2

Stomverbaasd bladerde Cooper de rest van het dossier door. Een paar pagina's verderop werden de bevindingen uit de samenvatting nader omschreven. Ook nu weer had Street de betreffende passages groen gemarkeerd. Zorgvuldig nam Cooper de tekst door, zijn voorhoofd gefronst in uiterste concentratie. Street zat er alleen maar en keek naar de reactie op het gezicht van de agent terwijl die de informatie in zich opnam. Na een tijdje leunde Cooper achterover in zijn stoel en staarde hij Street uitdrukingsloos aan.

‘Ik heb een aantal vragen,’ zei hij.

‘Dat dacht ik al,’ reageerde Street.

‘Ten eerste. Wie heeft je dit verteld?’

‘Zoals ik zei, Terry, mag ik mijn bron niet vrijgeven.’

‘Dat begrijp ik helemaal. Maar je vraagt me naar mijn mening over een document waarin hele ernstige beschuldigingen worden geuit. Het kan helpen als ik weet of jouw bron betrouwbaar is. Of niet, wat ook heel goed kan.’

Even dacht Street na en toen knikte hij. ‘Het is een vooraanstaande crimineel die het onlangs met de president aan de stok heeft gehad. Daarvoor heeft hij tien jaar lang met een aantal van de hoogste figuren in de Russische inlichtingenwereld gewerkt. Hij is betrouwbaar.’

‘Het klinkt ook alsof hij zijn gram wil halen.’

‘Jij denkt dat hij het verzint?’

‘Dat kan. Misschien zegt hij dat allemaal om de president in verlegenheid te brengen. Een man die wrok koestert kan alles zeggen om wraak te nemen.’

‘Een paar van zijn andere beweringen zijn nogal vreemd,’ gaf Street toe.

‘Dat zie ik ook wel,’ antwoordde Cooper terwijl hij vluchtig een paar pagina’s doornam. Hij legde het dossier op het bureau en spreidde zijn handen.

‘Waarom geloof je dan die toestand over een videoband?’

‘Ik heb wat zitten spitten. In elk geval voor zover dat lukte.’

‘En?’

‘Wat hij me heeft verteld klopte. De data komen overeen. De president was op de tijd waar hij het over had in Moskou. Hij verbleef in het hotel dat mijn bron noemde. Sprak met dezelfde mensen. Bewoog zich in dezelfde kringen.’

‘En de rest? Dat... eh... vreemde gedoe?’

‘Het is een Russische gangster. Die dikken de waarheid altijd aan. Wat hij me verder heeft verteld zou ik negeren.’

Cooper gebaarde naar het dossier. ‘Ik neem aan dat alle namen in dit rapport fictief zijn?’

‘Natuurlijk, die moest ik wel veranderen,’ antwoordde Street. ‘Om mijn bronnen te beschermen.’

‘En de locaties?’

‘Zelfde verhaal.’

‘Maar zijn de echte namen bij jou bekend? Als iemand je onder druk zou zetten, bedoel ik.’

‘Natuurlijk.’

Cooper stopte nog een stukje nicotinekauwgom in zijn mond en knikte. ‘Goed dan. Laten we ervan uitgaan dat deze informatie klopt. Weten je betaalmeesters bij Varangian ervan?’

Street schudde zijn hoofd. ‘Het is niet echt relevant voor mijn opdracht.’

‘Dat zullen ze misschien niet met je eens zijn, en met reden. Tenslotte heb je dit allemaal in hun tijd ontdekt.’

‘Ze hebben me ingehuurd om verslag uit te brengen over de Russische veiligheidsdienst. Dat is dit niet. Trouwens, ik heb mijn bedenkingen om dit bij Varangian te melden.’

‘Zoals?’

‘Laten we het erop houden dat een aantal hooggeplaatste bestuursleden een beetje te close is met de regering. Als ik ze een rapport geef waarin hun president ervan wordt beschuldigd een seksuele viezerik te zijn, dan zullen ze misschien proberen het te verdonkeremen.’

‘Goed punt. Dat brengt me bij mijn volgende vraag. Wat wil je ermee doen?’

‘Ik dacht dat je wel iemand kende aan wie we het kunnen geven. Iemand ter plaatse, die er wel belangstelling voor heeft. Misschien een ander beveiligingsbedrijf.’

‘Waarom betrek je mij hierbij? Dat kun je zelf ook doen.’

‘We weten allebei dat dat niet waar is.’

Cooper staaarde zijn oude vriend aan. Street staaarde terug. Ze wisten allebei wat hij bedoelde. In de jaren nadat Street bij MI6 was weggegaan, was zijn lijst aan contactpersonen sneller gekrompen dan de ballen van een cokeverslaafde. De mensen die hij nog kende in Moskou kon hij tegenwoordig op één hand tellen. Daardoor zou het moeilijk zijn een volledig rapport voor zijn werkgever samen te stellen. Street was er niet trots op, maar de laatste tijd was hij dingen gaan verzinnen om maar betaald te krijgen. Al snel hadden er in de hele branche geruchten de kop op gestoken dat zijn informatiebriefings lang niet waterdicht waren. Maar weinigen namen hem nog serieus, dat wist Street. Niet als het om zoiets explosiefs ging als dit.

‘Ik dacht dat ik wel iemands aandacht zou kunnen trekken als jij borg stond voor de geloofwaardigheid,’ voegde hij eraan toe.

Cooper legde zijn lange, magere vingers op het bureau. Met zijn bleke, blauwe ogen tot spleetjes geknepen keek hij bedenkelijk naar het dossier. De zoon van de multimiljonair, die nadacht over een belangrijke investeringsmogelijkheid.

‘Hoeveel exemplaren heb je van dat rapport?’ vroeg hij.

‘Dit is het enige geprinte exemplaar.’

‘Back-ups?’

‘Alleen in mijn eigen computer. Niet in de cloud. Offline en tot op de laatste letter versleuteld.’

‘Heeft je bron tegenover anderen geklikt?’

‘Hij is een hooggeplaatste crimineel die zich schuilhoudt. Hij heeft verder alleen contact met zijn zware jongens en zijn advocaat. Die praten met niemand.’

‘Dus niemand anders heeft dit materiaal in handen?’

‘Voor zover ik weet niet. Ik heb maatregelen genomen om het veilig te stellen.’

Cooper knikte. ‘Dus je wilt mijn advies?’

‘Daarom ben ik hier.’

‘Je hebt twee opties. Ten eerste: alles openbaar maken. Daar ben ik zelf tegen.’

‘Waarom?’

‘Misschien krijgt het dossier de lucht niet die nodig is om de krant te halen. Het gaat hier wel over een president die meer schandalen op zijn naam heeft staan dan een bisschoppelijk paleis. Dit kan heel makkelijk onder al het andere bedolven raken.’

‘Dit is groter dan al het andere.’

‘Dat is waar. Maar het blijft een risico.’

‘En de tweede optie?’

‘Verkoop het door, aan onze Amerikaanse vrienden.’

‘Denk je echt dat dit iets waard is?’ vroeg Street, stiekem opgelucht dat Cooper eindelijk de kwestie van geld ter sprake bracht.

‘Zeker weten. Voor de juiste mensen is dit een fortuin waard.’

Street probeerde niet te gretig te kijken. ‘Maar die mensen ken ik helemaal niet, Terry. Niet meer.’

Dat komt ervan als je zo lang al niet meer meespeelt, dacht hij.

Niemand belt je meer.

‘Ik kan je misschien wel helpen,’ zei Cooper.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Street.

Cooper legde een hand op het dossier. Alsof hij er aanspraak op maakte. ‘Luister, ik heb een idee. Waarom laat je dit niet hier liggen, dan zal ik wat navraag doen. Eens kijken of we wat interesse kunnen wekken.’

Vastberaden schudde Street zijn hoofd. ‘Je vraagt me om mijn enige

uitgeprinte versie hier te laten liggen? Dat kan ik niet.'

'Hier is het veilig. Ik zal het geen moment uit het oog verliezen.'

Terwijl hij sprak glommen zijn ogen gretig. Direct kwamen Streets oude spionneninstincten naar boven. Hij vroeg zich af waarom zijn oude maat het dossier zo graag bij zich wilde houden.

'Liever niet,' zei hij.

'Ik dacht dat je zei dat je me vertrouwde, Charles.'

'Dat is ook zo.' Street glimlachte. 'Maar ik ga hier niet weg zonder dat document. Sorry. Je weet hoe het gaat.'

Cooper knikte ten teken dat hij het begreep. 'In dat geval... kan ik misschien een persoonlijk gesprek regelen met een vriend van me. Iemand die mogelijk interesse heeft in jouw info.'

'Wie dan?'

'Een oude kennis van het Bureau. Bill Prosser heet die kerel.'

Vragend keek Street de ambassademedewerker aan. 'Is de FBI bereid te betalen voor inlichtingen die schadelijk zijn voor hun eigen president?'

'Waarom niet?' Cooper haalde zijn schouders op. 'Het is geen geheim dat er behoorlijke spanningen zijn tussen de nieuwe regering en onze vrienden van het Bureau. Eerlijk gezegd willen ze van de president af. En wat jij in handen hebt kan, als het waar is, genoeg zijn om hem van de troon te stoten.'

'Over hoeveel praten we, grofweg?' vroeg Street.

'Ik kan niets beloven, want daar ga ik niet over. Maar ik kan me voorstellen dat zoiets groots als dit wel, laten we zeggen, meer dan een kwart miljoen dollar waard is.'

Streets hart sloeg over. Tweehonderdvijftigduizend! Dat bedrag kon zijn leven veranderen. Het was meer dan hij ooit bij elkaar kon sprokelen met het krabbelen van rapporten vol halfbakken inlichtingen. Met zoveel geld kon hij met pensioen, zijn huis aan Willesden Green verkopen en naar een tropisch oord vertrekken. Een eiland in de Egeïsche zee misschien. Hij kon dan de hele dag goede wijn zitten drinken en op makreel vissen. Misschien vond hij wel een jonge Griekse vrouw om een gezin mee te stichten.

Zijn droom waarmaken.

Snel verborg hij zijn opwinding en zei: 'Die vriend van jou. Prosser. Hoe zit het daarmee?'

'Vroeger was hij hoofd van de FBI-eenheid voor Euraziatische georganiseerde misdaad, tot ze hem omhoog bonjourden,' legde Cooper uit. 'Zo kennen we elkaar. Tegenwoordig is hij een van de hoge omes bij de inlichtingentak van het Bureau.'

'Hoe hoog?'

'Heel hoog. Dan heb ik het over de binnenste gelederen, het hoogste veiligheidsonderzoek. Die is waarschijnlijk binnen tien jaar directeur.'

'Is hij te vertrouwen?'

'Ik ken Bill al jaren. Geloof me, hij is rechtdoorzee.'

'En hij is bevoegd om een deal met ons te sluiten?'

'Hij gaat niet over de knip van de FBI. Maar de mensen die dat wel doen luisteren naar hem. Als hij je een aanbod doet, dan is de deal zo goed als rond.'

Cooper glimlachte.

'Ik stel het volgende voor,' ging hij verder. 'In Georgetown zit een privéclub, The College Club. Heb je vast wel van gehoord.'

Street knikte. Hij kende de tent vanuit zijn vorige baantje bij de Britse ambassade. The College Club was gevestigd in een van de oudste landhuizen in Washington en omstreken en trok het soort ballerige publiek met goede connecties dat naar Ivy League-verenigingen ging en vakantie hield in Martha's Vineyard. Het soort mensen van wie de geschiedenis helemaal terugging tot de Mayflower.

'Bill is lid daar,' vertelde Cooper. 'Ik zal vanmiddag zijn kantoor bellen. Een afspraak met hem regelen in de club. Dan kun je je rapport meenemen en hem over je bevindingen vertellen.'

Street overwoog de zaak. Een kwart miljoen dollar in ruil voor het dossier, dacht hij. Of ik loop er nu bij weg, maak de hele zaak openbaar en moet de rest van mijn leven de eindjes aan elkaar knopen. Als iemand al gelooft wat ik heb ontdekt.

Wat heb je te verliezen?

‘Je kunt op zijn minst met hem praten,’ ging Cooper verder. ‘Luisteren wat hij te zeggen heeft.’

‘Best,’ antwoordde Street. ‘Ik wil wel iets afspreken.’

‘Geweldig. Ik zal Bill bellen en alles regelen.’

‘Weet je zeker dat hij iets met ons wil afspreken?’

‘O ja. Geloof mij maar, zoiets groots als dit, daar wil Bill in meedoen.’

Het viel Street op dat Cooper gretig sprak, dat hij zin had in de bespreking. Dat was een goed teken. Cooper was er de persoon niet naar zich te laten meeslepen. Als hij opgewonden was, dan kwam dat doordat het dossier naar zijn mening erg waardevol was.

Hij stond op ten teken dat de bespreking afgelopen was. Street bleef gewoon zitten, sprakeloos.

‘Terry, ik weet niet wat ik moet zeggen. Als ik ooit iets voor je kan doen...’

Cooper wuifde zijn aanbod weg. ‘Het is niets. Daar zijn oude vrienden voor, toch? Ik vind het gewoon fijn dat ik je kan helpen.’

‘Bedankt.’

‘Bedank me maar als Bill je een aanbod heeft gedaan. Dan vieren we het wel.’ Cooper liet zijn charmante glimlach zien. ‘Sorry, maar nu moet ik helaas verder. Ik bel je zodra ik de afspraak heb geregeld.’

Vier minuten later wandelde Charles Street met veerkrachtige tred door het bewakingshuisje de ambassade uit. Sinds lange tijd zag hij het leven weer zonnig in. Alle zooi die hij sinds zijn vertrek bij Vauxhall over zich heen had gekregen, al die kleine vernederingen die hij had moeten ondergaan, zouden snel achter hem liggen. De rest van de inlichtingenwereld had Street gezamenlijk de rug toegekeerd, maar nu was hij degene die als laatste lachte.

Hij zou rijk worden.

En dat allemaal dankzij de enige vriend die hij nog overhad.

3

De volgende ochtend ging zijn prultelefoon.

Hij zat in zijn tweesterrenhotelkamer aan New Hampshire Avenue, aan de noordoostkant van de stad. Meer dan deze kamer kon Street zich met zijn beroerde budget niet veroorloven. Op het bed lag een bekleed matras, in een hoek stond een eenvoudig bureau met een metalen flesopener aan de zijkant en boven op het wankele nachtkastje lag een bijbel. Uit het oude airconditioningsysteem boven de badkamerdeur druppelde oude, lauwe lucht. Het was beter dan een crackhol, maar niet veel.

Doet er niet toe, dacht Street. Heel binnenkort bulk ik van het geld.

Geen waardeloze hotels meer.

Geen medelijdende blikken van mijn ex-collega's meer.

Dan is het leven weer goed.

Hij drukte op zijn gebarsten scherm op Beantwoorden en vanaf de andere kant klonk het: 'Hierna geef jij een rondje, kerel. Het liefst iets walgelijk duurs. Een fles Macallan-single malt lijkt me wel eerlijk.'

Street zette de televisie op mute en zei: 'Dus je hebt Prosser gesproken?'

'Ik hang net op. Alles is geregeld. We treffen hem morgen.'

Jezus, dacht Street. Dat was snel. Dat kon maar één ding betekenen. *Bill Prosser moet wel heel graag willen horen wat ik te zeggen heb.*

'Hoe laat?' vroeg hij.

'Acht uur. We treffen hem bij de College Club.' Street voelde dat zijn hart sneller ging slaan. Het gaat gebeuren, dacht hij. Het gebeurt echt. Hij kon het geld bijna ruiken.

‘We moeten elkaar vooraf spreken,’ ging Cooper verder. ‘Om onze tactiek te bespreken.’

‘Mee eens,’ reageerde Street, die de gedachte aan geld wegduwde. ‘Waar wil je afspreken?’

‘Ken je de waterkant van Georgetown nog?’

‘Vaag. Beetje ruig daar, toch?’

‘Niet meer. Ze hebben een park aangelegd, heel veel nieuwbouw. Het is niet hetzelfde als met zonsondergang langs de Theems lopen, maar wat is dat wel? We kunnen elkaar daar om half acht treffen en dan samen naar de club wandelen.’

‘Hoe weet ik waar je bent?’

‘Direct rechts van de waterkant ligt een winkelgebied. Ik wacht buiten de Starbucks op de noordwesthoek op je.’ Even was het stil. ‘Natuurlijk moet je wel voorzorgsmaatregelen nemen om niet te worden gevolgd. Zorg dat niemand je ziet.’

Met een schok ging Street rechtop zitten. ‘Denk je dat ik gevolgd zal worden?’

‘Dat kan.’

‘Hoe dan? Niemand anders weet van het dossier.’

‘Dit is Washington, Charles. De helft van de mensen wordt ervoor betaald hun oren gespitst te houden.’

Street knikte bij zichzelf. Wierp een blik op het document op het bureau. Zijn toegangsbewijs tot een heel nieuw leven. Hij wist dat hij het zich niet kon veroorloven risico’s te nemen. Niet nu.

Niet nu de hoofdprijs zo binnen mijn bereik ligt.

‘Heb je een auto?’ vroeg Cooper.

‘Een huurauto,’ antwoordde Street.

‘Oké, luister goed. Even ten oosten van het winkelgebied ligt een parkeerplaats, aan de snelweg Rock Creek. Tegenover de brug bij Pete’s Boat Hire. Niet te missen.’

‘Die weet ik te vinden.’

‘Zet je auto daar neer en loop verder naar de Starbucks. Als je wordt gevolgd, vergeet de afspraak dan. Als je niet komt opdagen, ga ik ervan

uit dat iemand op de hoogte is van de afspraak en dan zal ik dat Prosser laten weten.’

‘Duidelijk.’

‘Mooi zo. Dan zie ik je morgenavond op de afgesproken plek. En Charles?’

‘Ja?’

‘Zorg dat je op tijd bent. Prosser houdt niet van wachten.’

Toen Street de volgende avond uit het hotel kwam was de hitte tot crematoriumhoogte gestegen. Hij had zich gedoucht en geschoren en droeg speciaal voor de afspraak met Prosser een gloednieuw pak. Een confectiepak dat hij bij warenhuis Macy’s vlak bij New York Avenue had gekocht. Niet zo duur als de kostuums die hij vroeger tijdens het werk droeg, maar al een stuk beter dan de tot op de draad versleten troep waarin hij naar Washington was gekomen. Met de aankoop had hij zijn creditcardlimiet bijna bereikt, maar dat had Street er graag voor over. Bij de superelite in The College Club wilde hij niet sjofeltjes afsteken. Hij droeg nog dezelfde geschaafde brogues als hij naar de Britse ambassade had aangehad. Daar was niets aan te doen. In zijn budget was geen ruimte voor nieuwe schoenen. Hij hoopte maar dat het niemand zou opvallen.

Bij het verlaten van de lobby en de wandeling naar zijn Corolla, dertig meter naar het oosten, bekeek Street onopvallend de omgeving. Het hotel lag midden op een brede en vrijwel lege parkeerplaats. Net een eiland omringd door een zee van asfalt. Ten zuiden hiervan bevond zich een ontbijtrestaurantje en ten noorden een groepje gebouwen van één verdieping: een kringloopwinkel, een autowasstraat, een advocatenkantoor en een Cambodjaanse supermarkt. Onbewust prentte hij het allemaal in zijn hoofd. Door twintig jaar alles in zich op te nemen was dat dagelijkse routine geworden.

Maar er viel Street niets ongewoons op. Gewoon een handjevol pick-uptrucks en ruimtewagens die voor het ontbijtrestaurantje stonden geparkeerd, en een paar verhuisbusjes op de plekken verder naar